

" Isten szeme "

ten szeme kereken és vörösen egy
vesestál közepén feküdt. A tál a
konyhaasztalunkon állt. Egy nagy
l belsőrésze meg tejfehér csont-
za szinte csatatérre változtatta
asztalt. A szem, a tálban
y tökehalé volt. A hal már nagy
nér húsdarabokban fazekunkban fe-
lt és főtt. A szem egészen egye-
l volt. Ez volt isten szeme.
piszkáld folyton a villával azt
szemet, mondta anyám.
először végighúztam a csuszós,
rek szemet a tál karimáján, majd
kérdeztem: De miért ne? A hal
nem látja. Az már fő.
szabad szemmel játszani. Ezt a
emet éppen úgy a jó isten terem-
te, mint a tiedet, mondta anyám.
kkor hirtelen megszakitottam a
m körutazását, s megkérdeztem:
ez a jó istené?
sze, válaszolta anyám, a szem a
istené.
nem a tökehalé, faggatóztam to-
b.
is, de főleg a jó istené.
nt fölpillantottam a tányér-
, észrevettem, hogy anyám köny-
zett. Azon a napon, amikor a tő-
al volt nálunk, halt meg a nagy-
m. Anyám sirt és kiment. A tálát
éres szélű szemmel, mely állító-
isten szeme volt, ekkor egészen
el húztam magamhoz. Szorosan fölé-
hajoltam.

a jó isten szeme vagy? - suttog-
Akkor pedig meg tudod mondani,
miért halt meg hirtelen a nagy-

A szem nem mondott semmit.
Tehát mégsem tudod, suttogtam diadal-
masan, és még te akarsz a jó isten
szeme lenni, és mégsem tudod, hogy
miért halott a nagyapám.
Nem is jön már többé vissza? - kér-
deztem szorosan a tányér fölött,
tudod, hogy visszajön-e még, te,
mondd hát. Neked tudnod kell. Soha
többé nem jön már vissza?
A szem nem szólt.
Egészen a szem fölé tartottam a szá-
mat, és mégegyszer megkérdeztem, nyo-
matékosan és komolyan: Te, nem látjuk
többé nagyapát? Mondd már! Valaha még
látjuk? Találkozhatunk még vele vala-
hol, nem? Te, mondd, együtt leszünk még
valaha vele? Te, ha te vagy a jó isten
szeme, hát mondd már!
A szem nem szólt.
Dühöngve ellöktem magamtól a tányért.
A szem magasan a tányérszél fölött a
padlóra csusszant. Aztán megállt. Fe-
szülten néztem rá. A szem a földön fe-
küdt. De semmit nem mondott. Mégegyszer
ránéztem. Nem, semmit. Felálltam. Las-
san álltam fel, hogy időt adjak isten-
nek. Egészen lassan az ajtóhoz mentem.
Mégfogtam a kilincset. Óvatosan lenyom-
tam. Háttal a szemnek még várakoztam
egy ideig az ajtóban. Semmi válasz nem
jött. Isten semmit sem mondott. Erre a-
nélkül, hogy a szemre még egy pillantást
vetettem volna, becsaptam magam mögött
az ajtót.